

vse k njemu in le k njemu, dasi vsi dobro vemo, kakšen slepar je.“

Sin ni vedel, kaj bi rekel očetu. Preveč je bil vznemirjen, preveč sam potreben tolažila, kakor da bi on koga tolažil. Spoznal je tudi, da je očetu veliko bolj žal po prejšnjem živahnem življenju in velikih družbah, kakor po prejšnjem bogastvu.

„Oče, nobena reč ni za vedno, tudi mi ne bomo. Bog že vé, kaj dela.“ Vsi so molčali, mislil si je pa vsak, da, kakor so resnične te besede, bil bi Šimen vendar lahko kaj drugega, kakor vojak.

Drugi dan se je pridružil tovarišem, ki so veselo prepevajoč pozdravljali v daljavo laško zemljo. Boben je ropotal, vrsta za vrsto se je pomikala v velikem prahu po cesti proti Ajdovščini. Lahkodušno je stopal ž njimi tudi Šimen. Vnemal si je pogum in si zaklical:

„Le urno naprej! Tam doli nas čaka lovorika ali pa konec trpljenja: prvo in drugo je več vredno, kakor sedanje trpljenje. Naprej!“

(Konec.)

Ob sveči.

Tiha, grozna noč krog méne,
Sveča mēdlo plapolá.
Misli mi nerazjasnjene
Dolgo trapijo duhá . . .
Kratka let je prěšlih dōba,
V ktero zdaj sem zatopljen,
Vendar morda v noč me groba
Kmalu pahne smrtni sēn.
Bog nebeški me je vstvaril,
On življenja je gospod;
Vzeti smé, kar je podaril,
Vsak trenutek in povsod.
Čela vročega dotaknem,
V smrtne misli se zamaknem.
Sveča zdi se mi mrliška,
Tajen glas prihaja zviška:
Danes bodeš mrtev.
Težke zmote, težke grehe
Kaže duši moj spomin,
Iščem si mirú, utehe
Zemlje solzne grešni sin.
Sveča zdi se mi mrliška,
Tajen glas prihaja zviška:
Danes bodeš sojen.
Sojen! Sodba — strašna jeka —
Kraj določi večnih dnij.
Sodil bode on človeka,
Ki je stvarnik vseh stvari.
Kdo me branil bode, kdo,
Kó zagrêbejo telo?

Sveča zdi se mi mrliška,
Tajen glas prihaja zviška:
Pogubljen na veke!
O gorjé nad vse gorjé! —
Omedlevam, trepetam . . .
Pusti Bog, da se izjočem,
Predno sodbi se udam;
Zagovarjati se hočem,
Zagovarjaj me, srce! . . .

Sveča dogori, ugasne,
Črna me objame noč.
Sanje odbežé nejasne,
Strese me neznana moč.
Še življenja se zavedam,
Hvala, Bog, Ti vekomaj!
Poln strahú krog sebe gledam;
Odgovôri duh mi zdaj:
„Ko telesa vržem tóvor
V grob in stopim pred Bogá,
Kakšen bodi moj zagovor?“
Tiho duh mi šepeta:
„Zagovarjaj te življenje,
Ki ga živi mi poslej,
Bridkega kesá ihtenje
Do gomile hladnih mej!“

Luč nažgem s tresočo roko,
Vzdihnem v tiho noč globoko:
Bog me sodi milo!

Anton Medved.